

NEVĚSTA NA ÚTĚKU

A woman with her hair in an updo with two long, curly braids is seen from behind. She is wearing a long, dark blue, floor-length gown with a fitted bodice and puffed sleeves. She stands in a garden between two stone pillars topped with spherical ornaments. The garden features a circular maze and various flowers like lavender and roses. The sky is blue with light clouds.

Alexander Stainforth

Alexander Stainforth

**NEVĚSTA
NA ÚTĚKU**

Alexander Stainforth

**NEVĚSTA
NA ÚTĚKU**

Tato kniha je dílem fikce. Místa, kde se děj odehrává, byla přizpůsobena příběhu. Jména, postavy a události jsou pouze výtvozem autorových představ.

Copyright © Alexander Stainforth, www.stainforth.cz, 2023

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2023

Images and Cover Art Illustration © Lee Avison / Trevillion
Images, 2023

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Šulcová, 2023

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2023

ISBN 978-80-7475-435-7

Kapitola 1.

*Sídlo Pershore
Worcestershire
1849*

Zatraceně! Tohle byla moje poslední šance!“ vykřikl Oliver Russell. Od otcovy smrti ho stíhala jedna katastrofa za druhou. Zdědil sice titul hraběte, ale i ohromné dluhy. Připadalo mu, jako by se ocitl v nekonečné noční můře.

Henry Foster, s nímž se Oliver spřátelil během studentských let v Etonu a který byl v podstatě jeho soused, si hlasitě vzdychl. Už přece Oliverovi několikrát opakoval, že nejsnadnější cestou k bohatství je manželství z rozumu. Jenomže Oliver byl ke všem jeho návrhům a připomínkám hluchý. Pochopitelně, že záměrně.

„Ten zpropadený bankéř mi od samého počátku dělá naschvály! Ještě minulý týden měl tu drzost mě ujišťovat, že všechno je na dobré cestě! Nikomu se nedá věřit, obzvláště ne téhle chásce, která si myslí, že mě může mít v hrsti, když...“

„Měl by ses uklidnit,“ zarazil ho Henry. Viděl, jak Oliverovi brunátní tvář – ani by se nedivil, kdyby mu z toho vzteku pukla hlava.

„Uklidnit se? Cha... Kdybys byl v mé kůži, nechoval by ses jinak. Tohle je konec. Vyčerpал jsem všechny možnosti.“

„Víš dobře, že to tak není,“ vpadl mu Henry opět do řeči.

„Na co narážíš?“ zamračil se Oliver a nalil si sklenku brandy. Bože, potřeboval se pořádně napít a vytěsnit problémy, které mu nedopřávaly chvíli klidu!

„Svatba.“

„Už zase? Myslíš, že zrovna já jsem partie k pohledání? Rodiny dívek, které by potenciálně přicházely v úvahu, už dva roky vědí, v jaké jsem situaci a že brzy budu na mizině.“

Henry zavrtěl hlavou a natočil se k Oliverovi bokem, aby na něj dobře viděl. Koncem června bylo polední slunce silné a skrz okna salonu mu ostře svítilo do očí.

„Jenomže Digbyovi mají docela jiný problém. A Jonathan Digby se v klubu přece před několika měsíci sám zmínil, že by nic nenamítal, kdyby ses jeho sestře Claře dvořil.“

Oliver šokovaně vytřeštil oči. „Opravdu tě napadla Clara Digbyová? Ježíši, vždyť je šílená! Jenom naprostý zoufalec by se pustil do takového... dobrodružství!“

„Ale výše jejího věna by tě na dlouhou dobu zbavila potíží. Mohl by ses v klidu zaměřit na... prosperitu.“

„Ne!“ odmítl tu možnost Oliver bez zaváhání. „Zaprvé – Digbyovi jsou původem obchodníci, které nechala královna povýšit do šlechtického stavu bůhvíproč.“

„Já ti ten důvod milerád sdělím...“

„Neobtěžuj se tím,“ odsekl Oliver. „Jonathana Digbyho mám sice rád, je to příjemný společník, ale to nic nemění na tom, že jeho otci jde pouze o to, spojit se s příslušníkem skutečné šlechty, jehož rodokmen sahá až k Lancasterům.“

„Všichni víme, kam až tvůj rodokmen sahá,“ podotkl Henry sarkasticky. Kolikrát už to od Olivera slyšel? „Otázkou je, k čemu ti to bude dobré, když v nejbližších týdnech budeš muset začít rozprodávat majetek.“

„Ne!“ opakoval Oliver zarputile. „I kdybych... I kdybych připustil, že je to jediné schůdné řešení,

vzpomeň si na ty dva obrovské skandály! A to je moje *zadruhé*.“

Henry povytáhl obočí. Clara Digbyová dokázala šokovat, o tom se s ním nemohl přít. Díky ní však už dvě společenské sezony nebyly nudné a vnesly do světa plesů a zásnub pořádnou dávku vzrušení.

„Dobře,“ pronesl Henry. „Dvakrát utekla od oltáře. Ale neříká se snad *do třetice všeho dobrého*?“

Oliver se posadil na pohovku a upřeně se na přítele zadíval. Nevěděl, zda si z něj náhodou neutahuje.

„To myslíš vážně?“

„Proč ne? Jsi mnohem lepší než Robert Pearson, její první snoubenec. Minimálně ho o několik centimetrů převyšuješ.“

Oliver by ho nejradši s chutí praštil. O tomhle se nedá žertovat. Teče mu do bot, a jestli se nestane zázrak...

„A pak je tu Cavendish. O něm se psalo ve všech rubrikách. Zřejmě si na společenském žebříčku stál lépe a... Poslyš, Clara Digbyová si určitě nezničila dva svatební dny dobrovolně. Pearson a Cavendish byli pěkní floutkové, dost se o tom posléze mluvilo. Jen si vzpomeň – jeden měl prý pletky se služebnou, druhý si dokonce pořídil harém. Proč asi zmizeli? Těžko si odjeli léčit zlomená srdce. A upřímně pochybuju, že na ně v nejbližší době v Londýně narazíme. Vzali pěkně do zaječích.“

Oliver si promnul bradu a nakonec souhlasně přikývl. Ano, něco na tom samozřejmě bylo. Digbyovi by se určitě propadli hanbou a opustili by společnost, kdyby se necítili oprávněni zůstat a hrdě čelit pomluvám. Jenomže jsou to pouhé domněnky. Ty zvěsti o Pearsonovi a Cavendishovi putovaly spíš šeptem. A on neměl odvalu ani příliš velký zájem zeptat se Jonathana Digbyho přímo, co je na tom pravdy. Nic mu do toho nebylo a v klepech si neliboval.

„Ať tak, či onak, Clara Digbyová se stala postrachem mužů na ženění. I když těm dvěma možná neutekla bezdůvodně, nikdo s ní už nehodlá riskovat,“ řekl Henrymu a doufal, že tím je záležitost navždy uzavřená.

„Ani ty?“

Oliver otráveně mávl rukou. Předpokládal, že Henry zase začne s obhajováním slečny Digbyové, ale on se na něj stále díval, jako by snad opravdu očekával, že rázem změní názor a rovnou se za ní rozjede.

„Poslyš, že tebe ti Digbyovi podplatili? Máš nějaký podíl z věna, když past sklapne a nevěsta mi zašeptá kouzelné slůvko?“

Henry si v duchu pomyslel, že to není špatný nápad. Sice nepotřeboval vedlejší příjem, ale užil by si notnou dávku zábavy. A té není nikdy dost.

„Měl bys to zkusit.“

Oliver se otřásl. Bože, co by si počal celé ty týdny, které by se od zasnub do svatby vlekly? Každý den by se třásl nervozitou, že mu Clara uprchne od oltáře a udělá si doma třetí zárez.

Ne, že by se mu úplně přičilo strávit s ní chvíli o samotě. Měl tu čest zahlédnout ji na několika plesech a večírcích. Vzpomínal si, že v tu dobu už byla zasnoubená – buď s Pearsonem, nebo Cavendishem. Jedno však musel uznat. Byla krásná. Co krásná – přímo úchvatná! Tmavé vlasy, skoro až černé, vytvářely zvláštní kontrast s její světlou a bezchybnou pletí. Vy-
bavil si i její hluboké oči, které ostatní pozorovaly s neotřesitelným sebevědomím. Byla také poměrně vysoká, sahala Oliverovi až nad ramena. To ale v podstatě odhadoval, protože nikdy nestál tak blízko, aby se o tom mohl přesvědčit. A když se usmála svými smyslnými rty, každý v jejím okruhu byl ztracený a toužil po jediném. Škoda, že je Jonathan Digby nikdy nepředstavil, ačkoliv – možná díkybohu za to.

„Už jsem řekl, že ne. Konec debaty.“

„A jaký máš tedy další plán, když tímhle neochvějně opovrhuješ? Hodláš se maskovat za lupiče a přepadávat v tmavých londýnských uličkách kočáry?“

Oliver po něm šlehl rozhněvanýma očima. „Můžeš nějaký vymyslet ty, chytráku. Kromě Clary Digbyové,“ varoval ho okamžitě.

„Ode mě jsi půjčku odmítl,“ reagoval vzápětí Henry. „A znovu ti pomoc nabízet nebudu, protože předem znám odpověď. Hlavně vynech lichváře. Když půjdeš za ostatními přáteli, možná se najde nějaký dobrodinec, ale děs se toho, co bude chtít na oplátku – i přes tvou finanční situaci. Všichni mají mladší nezadané sestry, především ty ošklivé, které zůstaly na ocet a hodil by se jim manžel za každých okolností.“

„Už s tím přestaň!“ okřikl ho Oliver. „Ještě jedno by snad přicházelo v úvahu,“ uvědomil si náhle, i když tím byl stejně málo nadšený jako sňatkem z rozumu. „Odjedu za tetou. Víím, že se s otcem neměli v lásce, ale stala se poměrně zámožnou vdovou a otec kdysi zmínil, že existuje jistá šance na dědictví, jelikož nikdy neměla děti. Netvářil se ovšem nijak optimisticky, takže z toho nejspíš nic nebude.“

„To je ta tvá záhadná teta z Londýna, hraběnka Ruthvenová? Potkali jsme se s ní někdy? Vaše rodina o ní nikdy moc nemluvila.“

„Zahlédl jsem ji asi tolikrát jako tvou oblíbenou slečnu Digbyovou. Rodiče se vždy snažili, abychom se přímo nestřetli.“

„Hm,“ zašklebil se Henry. „To nezní moc nadějně.“

„To sice ne, ale za pokus to stojí. Třeba se po letech umoudřila, otcí odpustila, a nakonec z toho nevyjdu špatně.“

„Co se mezi nimi odehrálo?“

Oliver pokrčil rameny. „Těžko říct. Otec o tom odmítl diskutovat, matka se do toho nevměšovala. Nejspíš šlo o její věno, jak jsem si později domyslel.“

Henryho napadlo, že Russellovi věno lordu Ruthvenovi nevyplatili. Nedávno zaslechl nějaké pomluvy, ale nepřikládal jim žádnou váhu. Tehdy už mohl být Oliverův otec hlavou rodiny, a nejspíš sestřino věno prohrál. Škoda, že se jeho vášně pro hazard a zfalšované směnky rozkryly až po jeho smrti. Chudák Oliver měl najednou problémy, o kterých do návštěvy notáře a právníka neměl zdání.

„Kdy tam hodláš vyrazit?“

„Je to čerstvá myšlenka, ale nejspíš zítra. Čím dřív to budu mít za sebou, tím lépe.“

„Pojedu s tebou.“

„To vážně nemusíš, Henry, zvládnou to sám. Navíc to bude choulostivé... A měl by ses víc věnovat sestře. Evelyn je poslední dobou pořád sama, tvá přítomnost ji potěší.“

„Kdepak. Evelyn už měsíce netrápí žádné protivné nemoci, takže se můžu na čas znovu vzdálit. Chci všechno slyšet z první ruky. A mohl bych být nápomocný, protože ty občas při vyjednáváních postrádáš špetku dobrého citu. Pošlu Evelyn vzkaz, aby si o mě nedělala starosti, a rovnou tu přespím, ať tě mám pod kontrolou a ráno nezmizíš beze mě.“

Oliver se posadil do křesla a rozhlédl se po prázdném a potměnělém salonu. Henry odešel spát už po večeri, ale Oliver se zatím necítil unavený. Hlavou mu vířily spousty myšlenek a otázek, které se týkaly tety.

Nejlepší by bylo poradit se s matkou, svou švagrovou v minulosti jistě dobře znala a věděla by, jak ji ob-

měkčit. Jenomže když je teď matka u sestry Beatrice Robertsové v Brightonu, těžko to může udělat. Nechtěl ji zatěžovat dopisem, navíc by na odpověď musel dlouho čekat, a k tomu postrádal dostatek trpělivosti. Tu trošku, která mu zbývala, si šetřil pro tetu. Narodila se jako Russellová, a pokud je aspoň zčásti tak tvrdohlavá, jako byl otec, čeká ho zřejmě nelehký souboj. A když to nevyjde, zkrátka se s tím smíří. Bude mít aspoň čisté svědomí, že pro záchranu rodinného dědictví udělal vše.

Protřel si oči, popadl do ruky svícen a zamířil do ložnice. Stejně se obával, že napětím neusne. Čekalo ho mnoho mil jízdy na koni. Bude-li při něm stát štěstí, stráví na cestě „jen“ tři dny. Pak se dozví ortel.

Byl zvědavý, jakým způsobem mu Rosemary Ruthvenová zasáhne do života. Nejspíš se bude muset pořádně ponížít. A to Oliver z duše nenáviděl. Byl vychován k hrdosti, jeho rodina se zapsala do dějin, když bojovala po boku králů a v podstatě utvářela tuto zemi. Pouze jeho otec Merritt jaksi tradici narušil karbanem.

Ale s tím nic nenadělá, osud mu rozdal karty.

Následujícího dne po snídani vyrazili s Henrym z Pershore. Oliver si liboval, jak jim počasí přeje. Od rána byla jasná obloha, slunce příjemně rozehrálo krajinu po chladnější noci. Orosená tráva se leskla pod něžnými paprsky. A svěží vzduch ho dokonale probral a pomáhal mu utříbit si myšlenky.

Když zrovna s Henrym nezastavili v hostinci, aby si koně odpočinuli a oni se pořádně najedli, připravoval si proslov, až se před tetou objeví.

Pokud ho ovšem pustí dovnitř.

Ale ne, k čertu s tak černými úvahami! Musí věřit, že mu život přestane házet klacky pod nohy. Nemůže za otcovy chyby. A teta je jistě rozumná žena, která nežije v přesvědčení, že hříchy otců jsou dědičné.

Když se po setmění ubytovali v hostinci U Zakleté Clary, Oliver z Henryho záchvatu smíchu šlel. Vážně ho Henry zavedl na tohle místo? Toužil mu Claru Digbyovou neustále něčím připomínat? Ale sám uznával, že to tam není špatné. Akorát litoval, že už si nikdo pořádně nevzpomínal na legendu, proč je tak hostinec pojmenovaný.

Výčep byl poloprázdný, což Oliverovi vyhovovalo. Nikdo na ně nevrhal zvědavé pohledy ani se nedohadoval, co jsou zač. A hostinská byla příjemná a nevtíravá postarší žena, která uměla vzít za práci a s ničím se nezdržovala.

Henry si spokojeně vychutnával studené pivo a nejspíš si nečekaný výlet užíval.

„Ty máš něco za lubem,“ podotkl Oliver a přisunul svícen blíž k Henrymu, aby mu dobře viděl do tváře.

„Já mám pořád něco za lubem, snad už mě dávno znáš.“

Oliver se usmál. „Právě... Proto mě ten tvůj výraz děsí.“

„Hm,“ přikývl Henry a při tom se potutelně uculil. „Jenom se snažím odhadnout, co bude tvá první věta, až se s tetičkou setkáš.“

Oliver se po něm prudce ohnal, jenomže Henry jeho výpad čekal a včas uhnul.

„Máš štěstí, jinak bys pořádnou koupil,“ procedil Oliver skrze rty a probodl přítele pohledem.

„Počkej, něco zkusím,“ pokračoval Henry s bodrou náladou. „Co třeba: ‚Drahá a milovaná tetičko, konečně jsem rodině utekl z Pershore, abych vás...‘“

To už se Oliver nadzvedl a vrazil Henrymu takový pohlavek, až mu rozcuchal plavé vlasy.

„Au, vždyť to bolelo!“ Henry si přiložil dlaň na zasažené místo a prsty si po něm konejšivě přejížděl. Samozřejmě tím Olivera dál provokoval, protože ránu už skoro necítil.

„Nechápu, proč jsem tě s sebou vůbec bral, když mě pořád něčím dráždíš.“

„Buď za to vděčný. Kdybys jel sám, strávil bys veškerý čas uzavřený v té své protivné hlavičce.“

„Že si nedáš na chvíli pokoj.“

„Chtěl bych, vážně, ale nejde to.“

Oliver zavrtěl hlavou. Měl Henryho rád, považoval ho skoro za svého bratra, jenomže někdy neznal míru v tom svém nekonečném popichování.

„No dobře. Vidím, že už tě dnes moje veselá konverzace omrzela. Takže vážně: co chceš tetě říct, až tě k ní sloužící zavedou? Není přece tvá vina, že jste se kvůli rodičům nestýkali.“

Oliver si vzdychl. „To je sice pravda, ale i tak to bude citlivé téma. Už je mi třicet, a od plnoletosti jsem ji mohl vyhledat bezpočtukrát. Přicházím až ve chvíli, kdy něco potřebuju.“

„Jako by se ostatní zachovali jinak.“

„Pravda, ovšem pokud má teta povahu jako otec, Bůh se mnou.“

„Ve vypjatých chvílích sice podléháš emocím, mohl bys ji však okouzlit později, až se situace uklidní.“

„Pokud mě rovnou nevyžene na ulici.“

„Nechala by tě trčet venku?“ zapochyboval Henry.

„Otcí by to starosti nedělalo.“

„Měl by ses připravit na všechny možnosti. Odmítne tě, ale nechá tě přespat v domě – v tom vidím jistotu naději. Odmítne tě a okamžitě tě vykáže z domu – to je špatné na celé čáře.“

„A kde máš variantu, že mě zkrátka a dobře přijme?“

„Po tom, cos mi řekl, to i na mě začíná být příliš optimistická varianta.“

„Hlavně s tím povzbuzováním nešetři,“ ucedil Oliver. V duchu si však přiznal, že už aspoň nemá ponuru náladu. Henry mu občas dokázal pít krev, záro-

veň byl za jeho společnost vděčný. Pořádně si teď díky němu ujasní myšlenky.

„Co kdybys mluvil za mě? Se ženami to zvládáš, obzvláště s těmi staršími, ty ti nedokážou odolat. Co říkáš?“ dobíral si ho Oliver a poměrně se mu zalíbilo, jak se role obrátily.

Henry se zamračil. Tentokrát v přestřelce vedl Oliver. Ano, u starších žen byl Henry obvykle úspěšnější. Neměl problém s nimi hovořit a působit zábavně, protože byly většinou vdané a zaopatřené a nevrhaly se na něj jako na spásnou budoucnost vlastní existence. Když se mu ale chystaly vnutit nějakou mladší příbuznou, mizel, jako by mu hořelo v patách.

„Myslím, že už půjdu spát.“

„Určitě proto, že nejsi schopný nic vymyslet,“ poštouchl ho Oliver.

„V tom se dost pleteš, holobrádku. Mám tolik nápadů, že bys mě musel poslouchat až do rána.“

„Neděs mě a jeden mi prozrad.“

„Lady Ruthvenová,“ parodoval Henry Oliverův hluboký hlas, „je mi velkým potěšením, že vás konečně poznávám, když nám moje rodina v minulosti odpírala setkání.“

„Hm,“ vzdychl si Oliver. „A ona by řekla: ‚Ale váš otec je po smrti skoro dva roky. Mohl jste mě přijet navštívit hned. Ani jste mě nepozvali na pohřeb.‘“

Henry zareagoval poměrně rychle a nepřestával přitom Olivera napodobovat.

„To moje matka! Já jsem obětí okolností!“

Oliver se upřímně rozesmál. Ano, dokázal si představit, že takhle nějak by to v divadelní komedii mohlo fungovat. Bohužel tohle není svět fantazie, ale krutá realita.

„Musíš se naučit improvizovat, Oliver. Se slovy a ženami to přece umíš. Nic ti nedělá problémy, máš

zdravé sebevědomí. A když udržíš napětí na uzdě, zadaří se ti.“

„V tom tvém pochlebování vnímám zase nějakou neplechu.“

„Vůbec ne,“ dušoval se Henry, ačkoliv mu Oliver nevěřil. „Zkrátka buď přirozený, upřímný, a zkus tetičku odhadnout během prvních vteřin.“

„Bude mě mít přečteného, ještě než poprvé promluví. Jistě si dá dohromady, že jedna a jedna jsou dvě.“

„V tom případě budeme doufat, že si ji zkrátka získáš jako synovec, kterému nemůže zabouchnout dveře před nosem.“

„Uvidíme... Však už se s ní brzy potkám.“

Kapitola 2.

Kingsbury

Clara Digbyová přísahala, že už se nikdy nezamiluje. Copak jí láska přinesla něco dobrého? Bez rozmyšlení si odpověděla: NE. S láskou se totiž pojily pouze problémy. A těmi problémy měla na mysli jednoznačně muže, což si také zaznamenala do deníku.

1) Žena si nikdy nemůže být jistá, zda ji muž skutečně miluje. Muži jsou totiž od narození naprostí lháři. Záleží jim jen na sobě a jsou schopní pošlapat cokoli, co je ženám drahé.

2) Kromě lhaní muži oplývají dalším talentem – do jednoho by se mohli živit hraním v divadle. Nebo kdekoliv, kde by měli k dispozici široké publikum, které ke své ješitnosti a sebestřednosti pravděpodobně potřebují.

3) Chybí jim ušlechtilé city. Jsou to zvířata!

4) Všichni muži mají tajemství. Ale nejedná se o žádnou drobnost – nepíšou si třeba deník a neukrývají ho v podlaze pod stolem, aby ho nenašlo služebnictvo nebo někdo z rodiny. Kdepak. Jejich tajemství jsou proradná, nebezpečná, a mohou druhou osobu nadobro zničit!

5) Žádný muž si nezaslouží slitování!

6) A tohle je nejdůležitější bod – žádný muž nestojí za to, aby s ním žena ztratila vteřinu svého času!

Clara si pročítala, jaké poznatky si zapsala poté, co podruhé utekla od oltáře. A pevně se odhodlala, že už před něj potřetí nezavítá.

Oscar Cavendish! Ten odporný bídák! Štěstí, že se včas dozvěděli, jaké ohavnosti provádí na svém venkovském sídle. Co by dělala, až by tam po svatbě dorazil a střetla se se všemi ženami, které si tam nashromáždil pro zábavu jako nějaký sultán?

A Robert Pearson, její první snoubenec, ten ničema, jenž svedl služebnou a nechal ji na pospas osudu i s dítětem! Ta ubohá žena našla odvalu a sama ji navštívila krátce před obřadem, aby ji před ním varovala. Kdyby se k tomu neodhodlala, Clara by se o jeho prohřešcích dozvěděla až v okamžiku, kdy už by s tím její rodina nedokázala nic udělat.

Raději už na to nechtěla ani pomyslet.

Jenomže nemohla jinak. Každé ráno se probouzela s vtíravou myšlenkou, jak ji oklamali. A oběma přitom uvěřila, že jsou do ní zamilovaní, že pro ně neexistuje žádná jiná dívka a našli v ní ztracenou polovinu své duše.

Byla příliš naivní. A pravý charakter jejich snoubenců neodhalili zavčas ani její rodiče. Matka... Nemohla jí nic vyčítat – ti hejskové by zmátli každou ženu, která by jim upřímně naslouchala. Ovšem na otce, na otce se zlobit mohla, protože ten snil pouze o tom, že se Clara provdá za některého člena aristokracie s takovým rodokmenem, že by ho luštili ještě příští jaro.

Její mladší sestra Margaret s ní prožívala radosti a trápení. Ani ona to jednoho dne nebude mít jednoduché, jelikož byla důvěřivější než Clara. Snad se k ní osud zachová smířlivěji, a nepřinese jí žádné Pearsony a Cavendishe.

Naštěstí měla staršího bratra Jonathana – a ten toho druhého zlosyna odhalil. Sice na poslední chvíli, ale aspoň on měl nejlepší vůli ji ochránit.

Díky Bohu za Jonathana, opakovala si Clara poněkoli káté. Nebýt jeho, skončila by v Cavendishově harému.

Nyní, když skandál utichl, se může zase vrátit do společnosti (ne že by o to dvakrát stála) a ukázat všem těm nabubřelým panákům, že o ně nemá nejmenší zájem.

Potřásla hlavou, zaklapla deník a rozhodla se vydat za Margaret. Nejspíš je pořád ve svém pokoji a rozmýšlí, jaké šaty si obleče na příští ples. Letos byla uvedena do společnosti, ale zatím to nevypadalo, že by upoutala žádanou pozornost. Clara to nechápala – a zdálo se, že bratr před ní uhne pohledem pokaždé, když se ho na to chystá zeptat.

Však ona to z něj dřív nebo později vymámí.

Zaklepal na dveře Margaretina pokoje a vstoupila.

Margaret si právě zkoušela šaty – bůhví kolikáté už. Její postel totiž byla doslova zavalena kupou drahých a překrásných látek, a sestra se stejně nezdála být spokojená.

„Proboha,“ vydechla Clara a krátce se střetla s pohledem komorné, která si nejspíš zoufala.

„Sama víš, jak jsou šaty důležité,“ obhajovala se Maggie. „A jelikož mě všichni přesvědčujete, že není mojí chybou, že se u nás neobjevili žádní nápadníci, stále se snažím přijít na to, proč jsem pozadu za ostatními debutantkami. V čem jiném tedy můžu dělat chybu než ve volbě toalety?“

Clara popošla k posteli a vzala mezi prsty látku zlatavých mušelinových šatů. Byla si jistá, že by Margaret slušely nejvíc. Tahle barva příjemně ladila s jejími plavými vlasy a šla jí i k něžným modrým očím. Jenomže sestra se na sebe dívala přehnaně kriticky.

„Tyto budou nejhodnější,“ prohlásila Clara rozhodně.

Margaret se k ní natočila. „Ne, nesluší mi. Přitom...“

„Věř mi. Dej na můj dobrý odhad. Všem v nich vyrazíš dech.“

„Nevím, možná spíš ty červené...“

„V žádném případě!“ přerušila ji Clara šokovaně. „Červené se hodí spíš pro vdanou ženu. Navíc jsem vždy měla pocit, že tento odstín působí poněkud vulgárně.“

„Máš pravdu,“ připustila Margaret šeptem. „Je ale těžké nějaké vybrat, když víš, jak moc na tom záleží.“

Clara si vzdychla a pokynula komorné, že může odejít. Té mladé ženě se jistě ulevilo, že nemusí trpět zkoušením dalšího půltuctu oblečení.

Jakmile za sebou služebná zavřela, Clara přistoupila k sestře a vzala ji za ruce.

„Jsi krásná. Nesmíš nechat ostatní, aby se ti dostali pod kůži a zničili ti sebedůvěru.“

„Tobě se to lehce řekne.“

„Myslíš, že pro mě bude jednoduché vrátit se do Londýna po tom... Však víš, po čem. Ale nehodlám se nikým nechat zastrašit. Není moje vina, že jsem se dvakrát zasnoubila s muži, kteří by měli mít zakázáno se tak vůbec nazývat.“

Margaret se pousmála a pevně sevřela Clařinu dlaň.

„Ty jsi nikdy neměla z ničeho strach. Jonathan mi ale připadá nervózní.“

„Ten je nervózní pokaždé, když se jedná o naši budoucnost.“

„Teď je ještě nervóznější. Jako kdyby se obával, že o mě skutečně nikdo neprojeví zájem, a otcovy a jeho plány tím přijdou nazmar.“

Clara se usadila na volnou stoličku a pobídla Margaret, aby zaujala místo proti ní. Věděla, že před sestrou nesmí tolik projevat své radikální názory na muže. Nechtěla pošlapat její sny a naděje. Zároveň cítila povinnost chránit ji před světem, který není přívětivý a nečeká na člověka s otevřenou náručí. Ano, samozřejmě je důležité dobře se provdat a najít v manželství štěstí, ale žena by zároveň neměla ztrácet víru sama v sebe, pokud vše nejde přesně podle plánu.

„Srdce mi napovídá, že ty budeš mít štěstí, Maggie. Trápiš se zbytečně. Jsi chytrá, laskavá, okouzlující. A musíme věřit, že všechno se děje tak, jak nám naplá-

noval osud. Dokonalý nápadník se objeví v pravý čas. Do té doby nezapomínej na své přednosti, nepochybuj o sobě, nenech si nikým namluvit, že je s tebou něco v nepořádku, když se svět nepohne kupředu okamžitě.“

Margaret se k sestře natáhla a objala ji. V očích se jí objevily slzy. Měla Claru ráda a litovala, čím si za poslední dva roky prošla. Zasnoubit se s jedním bídákem, to by se dalo vysvětlit jako omyl, ale narazit vzápětí na daleko většího prostopášníka? V tom už musel mít prsty opravdu osud, jenž si s Clarou pohrával jakoby pro zábavu.

„Děkuju. Jsem tak ráda, že jsi tu pořád se mnou. I když...“ Rychle se od sestry odtáhla, aby vysvětlila, že to nemyslela tak hloupě, jak to vyznělo.

Clara jí palcem setřela slzu pod levým okem.

„O mě si starosti dělat nemusíš. Jsem ráda, že to tak dopadlo. Představa, že by zejména k tomu druhému sňatku došlo, mě nebývale děsí. A díky těm skandálům jsem stále svobodná a můžu ti být nablízku při tvých prvních krůčcích.“

„Zatím jsi mě ani jednou nedoprovodila.“

„Ale na následujícím plese se mě nezavíš, i když je poslední před parnými dny. A povím ti o většině hříšníků v sále. Myslím, že mám v dobré paměti podrobnosti o všech, co se mi dvořili.“

„A že jich bylo požehnaně,“ usmála se Margaret.

Clara souhlasně přikývla. Byla ráda, že se sestra zbavila napětí a znovu začala na ples nahlížet spíš se zábavou, než aby se jím znepokojovala. Stejně si však bude muset promluvit s Jonathanem. Tentokrát mu nenechá prostor k úniku.

Žádné kličky, drahý bratříčku, pomyslela si.

Vstala, vzala do rukou šaty, které jí při příchodu padly do oka, a přiložila je zkusmo k Margaret.

„Ano, to jsou ty pravé. Pošlu ti sem zase komornou.“

Clara našla Jonathana v zahradě. Dohlížel na řemeslníky, kteří opravovali altánek, na nějž při poslední bouři spadla větev staré jabloně.

Clara se zastavila a zdálky si bratra prohlížela. Měl nechat správce, ať se ujistí, že řemeslníci odvádějí dobrou práci, ale on chtěl mít zřejmě každý jejich krok pod vlastní kontrolou.

Nechápala, proč je Jonathan pořád tak sám a stará se výhradně o blaho ostatních. Když nepracoval s otcem, měl na paměti budoucnost sester, a sám sebe tím naprosto zastínil. Jako kdyby věřil, že jedině na jejich štěstí záleží, a on sám není tolik podstatný. Přitom byla mnohokrát svědkem, jak ho obklopoval hlouček žen a dívek, které se mu snažily vnutit do přízně. A Jonathan rozhodně nepatřil mezi nesmělé mladé muže, choval se uvolněně, rozhodně, a každý si jeho přítomnost užíval.

A navíc byl velmi pohledný. Slyšela, jak si o něm dívky šeptají. Byl vysoký, s širokými rameny, a hlavně ta jeho tvář... Měl dokonale symetrický obličej, středně velký nos a tmavé oči, které se mu rozzářily, i když se jen nepatrně pousmál. Vlasy zdědil po otci, skoro až havraní, v tom ho Clara rozhodně jako sourozence nemohla zapřít.

A přesto na ni v sedmadvaceti letech působí tak osaměle.

Pravda, nevěděla skoro nic o jeho soukromém životě. Většinu času trávil ve svém pronajatém bytě v Londýně, sem do Kingsbury ale přijížděl často. Byly to sotva dvě hodiny jízdy kočárem, na koni zvládl cestu ještě rychleji. Kupodivu nikdy nepřivezl novinku, že by se chystal oženit nebo že ho okouzila nějaká dívka. V tomto ohledu se zdál být jaksi uzavřený. A Clara byla přesvědčená, že je to kvůli ní a Margaret. Ony pro něj byly na prvním místě, dokud se neprovdají.

„Bála jsem se, že jsi odjel do města, když jsem tě ne-našla v salonu s rodiči,“ prohlásila, jakmile k Jonathano-
novi došla.

Jonathan se usmál a obrátil se k ní.

„Chystal jsem se tam, ale za dveřmi jsem zaslechl, jak matka otci vyčítá, že už zase hodně pracuje. Raději jsem zvolil cestu sem.“

„Raději jsi *utekl* sem,“ opravila ho Clara a postavila se vedle něj. Dva tesaři se jejím směrem zvědavě otočili, ale jakmile zachytili Jonathanův tvrdý pohled, stejně rychle se odvrátili.

„Mělo to být opravené už dávno,“ vzdychl si rozladěně.

„Pár dní navíc přece nikoho nezabije.“

„Ale ty a Maggie si tu v letních měsících tak rády čtete...“

Clara protočila oči. „Musíš občas myslet i na sebe, Jonathan. A ne, ne. Zase už nasazuješ ten svůj nepřístupný obličej. Nechápu, co tě k tomu vede. Pořád se staráš o mě a o Maggie, pochop, že i nám na tobě záleží.“

Jonathan zavrtěl hlavou a ukázal na lavičku opodál, aby se posadili. Neměl rád debaty o vlastním životě. Zasvětil ho rodině, práci. Co se týče lásky – na něj zatím nepřišla řada, o tom byl přesvědčený a nikdo a nic ho nedokázalo přesvědčit o opaku.

„Ale nepřišla jsem za tebou, abych ti vtloukala do hlavy, že by ses měl konečně oženit.“

Jonathan se už nadechoval k protestům.

„Však se uklidni. Jedná se o Maggie.“

Jonathan přimhouřil oči. Věděl, odkud vane vítr, znal Claru dobře. Vyhýbal se tomuto rozhovoru dost dlouho. Tentokrát už nemá šanci uniknout. Pochopitelně se mu do toho nechtělo, raději sestřám rozdával radost, než aby je něčím znepokojoval. I nepříjemné zprávy však patří k životu.

„Nechápu, proč se tu neobjevil nikdo, kdo by se jí dvořil. Je to moje vina? Děším snad všechny já?“

„Není to tak, jen...“

„Jen co? Dávají mi snad za vinu, že jsem už dvakrát... odešla od oltáře? Otec přece s mnoha lidmi mluvil, vysvětlil, že skandál nemůžou vyčítat nám. Copak mu nikdo nevěřil? Ach, kéž bych mohla vykřičet, jací ti dva byli zmetkové!“ rozčílila se.

„Takhle bys rozhodně mluvit neměla, hlavně ne na veřejnosti.“

„A jak bych se na veřejnosti měla chovat? Kdyby nezasáhl osud a kdyby ses do mé druhé svatby nevlozil ty osobně, zničilo by mi to život! Co jsem udělala tak hrozného? Copak jsem snad horší než ti dva?“

„Svět v Londýně je komplikovanější než tady.“

„Nesnaž se mi namlouvat takové pošetilosti a buď ke mně upřímný.“

Jonathan se na ni zvláště zadíval. Věděla, že se jí pravda nebude líbit, ale co už. Žádala ji po něm. Navíc chtěla mít konečně jistotu, jak se věci mají, ne si něco pořád domýšlet a přibarvovat.

„Pochopitelně všichni důležití lidé vědí, proč byly svatby zrušené. Jenom... Ne všichni tomu uvěřili... A ti, kteří naslouchali, teď mají pro změnu jisté obavy.“

Clara zařala rozčilením prsty. „Proboha, Jonathane, jestli se ještě jednou odmlčíš, přísahám, že tě uškrtním!“

„Věc se má zkrátka tak, že by se všem těm mládenčům zalíbilo vaše věno, i vy dvě je samozřejmě okouzlujete, obávají se ovšem, jaká jejich tajemství mohou vyplout na povrch, když se s naší rodinou zapletou. Tvrdí, že... těm dvěma se právě tohle kvůli tobě přihodilo. A také... Také ti přezdívali *nevěsta na útěku*.“

„Žertuješ?“ vydechla Clara. Nevěděla, zda ji to jen pobavilo, nebo i šokovalo. „To snad každý z nich tutlá nějaké skandální tajemství, které bych mohla od-

halit, a celá Anglie by se o tom dozvěděla po mém dalším útěku?“

Jonathan pokrčil rameny.

„Nejspíš tedy ano,“ odušila.

„Obávám se, že zejména ve tvém případě mají strach, že by se jim po zasnubách obrátil život naruby a nakonec... Nakonec bys stejně zmizela.“

„Přece jsem neuprchla od oltáře z nějakých hloupých rozmarů! Ta jejich strašná tajemství jsem si nevymyslela!“

„To já moc dobře vím, sestřičko – svým způsobem si to musejí uvědomovat i ostatní, ale víš, jací lidé z vyšší společnosti dokážou být.“

„Ne, nevím. Každým dnem mi připadají horší a horší. Takže podle nich ta špatná jsem já. Ne ti dva smilníci. Aristokraté jsou vskutku okouzující! Počíná je královnou, pochopitelně. A otec se kvůli ní málem nechal zabít...“

„Však si vzpomeň, jak to bylo. Kdyby před královnou Viktorii neskočil a nestrhl ji za kočár, pravděpodobně by se atentát vydařil a země by byla v rozvratu.“

„Místo ní zachytil kulku on.“

„A uzdravil se. A byl mu udělen titul hraběte, který jednoho dne zdědím já. Naše rodina tak za jeho statečnost získala...“

„Ano, jen mi připomeň, jak bychom měli být královně vděční,“ odsekla Clara. „Ale... Sám víš, že jsou tací, kteří se na nás vždy budou dívat přes prsty, protože jsme titul získali jenom díky ní. Naše bohatství je sice dokáže přimět nás tolerovat, i nás na oko přijmout do svého výsostného kruhu, ale pořád pro ně nebudeme dostatečně urození. Mám pocit, že sami zaprodáváme svou důstojnost, když se snažíme spojit s lidmi z vážených rodů, abychom si dodali na významu.“

„Je to otcův dlouholetý plán, i můj. S Maggie jste byly kvůli otcově bohatství náležitě vychovány a pový-

šením do šlechtického stavu zúročíme vše, co do nás vkládal. Uvědom si, že to děláme i pro naše děti, další generace a...“

„Proboha, už mlč, Jonathane!“ okřikla ho Clara a zalitovala, že si s sebou nevezala vějíř. Venku nebylo žádné přehnané horko, slunce tak mocně v tuto hodinu nepražilo, ale rozčílením jí na kůži naskákaly skvrny a hořel jí obličej.

„Přišla jsem mluvit výhradně o Maggie. Takže je to přesně tak, jak jsem se obávala. Budou ji soudit kvůli mně, přitom jsem v tom nevinně. Kdyby... Kdybychom raději zůstali bez titulu a...“ Zarazila se. Nemělo smysl bědovat nad něčím, co stejně nemůže změnit.

„Claro, dej tomu čas. Uvidíš, že se nakonec všechno v dobré obrátí. A nejen Maggie získá příkladného nápadníka.“

„*Nejen* Maggie? Snad si nemyslíš, že dám někdy příležitost dalšímu muži? V žádném případě. S nimi jsem nadobro skončila.“

Jonathan se od ní odtáhl a zamračil se. Kolem ucha mu proletěla moucha a nepříjemný zvuk, jenž vydával pohyb jejích křídel, mu stále zněl v hlavě.

„Snad opravdu nehodláš kapitulovat na život kvůli dvěma...“

„Ano, hodlám. Vždyť zničili i budoucnost mé sestry!“ Zvedla se a raději zamířila zpátky do svého pokoje.

Je třeba něco vymyslet, pochopitelně jen kvůli Maggie. Nesmí na muže nahlížet pouze přes svou nepříznivou zkušenost. To, že neměla štěstí ona, přece neznamená, že je osud nedopřeje ani sestře. S ní to dopadne jinak, sama jí to tvrdila. Musí tomu začít věřit, jinak by už nic nemělo smysl.

Kapitola 3.

Oliver zastavil koně a zhluboka se nadechl. Dorazili už na St. James's, do jedné z těch honosných čtvrtí blízko Buckinghamského paláce, Piccadilly a Mayfair. Do čtvrti, kde není žádný přivandrovalec vítaný. Stará šlechta si poměrně dost střežila, aby si zde nepronajal nebo rovnou nekoupil dům někdo s nižším titulem či nějaký novopečenec, nedávno povýšený do šlechtického stavu.

Při pohledu na vznosné sídlo, které mělo přinejmenším patnáct pokojů, v Oliverovi narůstala nervozita.

Co když je teta horší, než se obával i v těch nejčernějších snech? Možná je natolik snobská, že to i jemu, který si zakládá na délce vlastního rodokmenu, bude protivné.

Vzdychl si a sesedl z koně.

Henry ho následoval, poplácal hřebce po boku a vzal ho za uzdu. Musel uznat, že dům působí velkolepě. A rozhodně se těšil na to, až si ho prohlédne zevnitř, pokud k tomu dostanou příležitost.

„Tak co? Připravený vstoupit do jámy lvové?“ hodil okem po Oliverovi, jenž zkřivil rty. Společně vykročili, když Oliver náhle zjistil, že se jim nemá kdo postarat o koně. Bůh ví, s jakou se potáže u dveří...

„Na,“ předal svého vraníka Henrymu, který nestačil ani zaprotestovat, a pokračoval ke vchodu.

„Počkej, to tam chceš jít takhle?“ zavolal za ním Henry zděšeně. Bože, tohle nemůže dopadnout dobře,

opakoval si. Měl Olivera včas zarazit. Jestli se v tomto stavu ukáže před tetou, nemůže čekat vřelé uvítání. I když, možná ho nakonec z lítosti vezme na milost.

Oliver Henryho nevnímal. Odkášlal si, připravil si navštívenku a pak čekal, až mu přijde někdo ze služebnictva otevřít.

„Přejete si?“ Ze dveří vyhlédl poměrně upjatý muž středního věku. Netvářil se zrovna přívětivě – Olivera dokonce napadlo, že ten panák v usedlé livreji nad ním ohrnuje nos. Copak snad vypadá jako žebrák?

„Jsem hrabě Oliver Russell z Pershore. Ohlaste mě lady Ruthvenové.“

Majordom od něj téměř štitivě převzal navštívenku a přiblížil si ji k očím. Pak si Olivera prohlédl od hlavy k patě a vzdychl si. Oliver by přísahal, že protočil oči v sloup.

„Počkejte tady, mylorde.“

Než stačil Oliver cokoliv namítnout, majordom mu zabouchl před nosem.

„Ale...“

Oliver další slova námitek spolkl. Nemělo smysl pokračovat, když se sluha už vzdálil.

„Co to, sakra, mělo znamenat?“ zamumlal pro sebe a otočil se k Henrymu. Rozhodil rukama, pokrčil rameny a poté se opět zaměřil na dveře. Odpočítával vteřiny, hořel nervozitou a v duchu se modlil, ať ho teta přijme.

Konečně znovu cvakla klika a Oliver zkoprněl hrůzou. Majordomův pohled byl dostatečně výmluvný. Má se pakovat a víckrát se sem nevracet. Pokud teta vlastní smečku psů, jistě mu začne vyhrožovat i pořádnou štvanicí.

„Paní hraběnka vás přijme.“

Oliver s údivem zamrkal. Majordom si ne zrovna taktně odkášlal, aby se Oliver probral a konečně

vstoupil. Sundal si klobouk, rukou si projel rozčuchané tmavě hnědé vlasy a čekal, až ho majordom zavede do přijímacího salonu.

„Následujte mě, mylorde.“

Oliver kráčel za sluhou po dvoukřídlém schodišti do prvního patra a připravoval se při tom na první setkání s Rosemary Ruthvenovou. Vůbec nevnímal, jak prostorná hala září čistotou, jak je křišťálový lustr nablýskaný a že oči všech návštěvníků musí pálit závistí jen při letmém pohledu na něj.

Jakmile vešel do místnosti, zarazil se, neboť byla prázdná.

„Paní hraběnka mě požádala, abych vám připravil občerstvení, než se k vám připojí.“

Aha, pomyslel si Oliver. Tak takhle to bude. Tetička ho sice přijme, ale nechá ho tu pěkně vydusit možná i několik hodin.

Ale co už. Hlavní je, že se bez velké námahy probodjoval dovnitř.

A zatraceně! Úplně přitom zapomněl na Henryho! Přece ho nemůže nechat stát venku jako obyčejného podkoního. Hned, jak k tomu bude mít příležitost, napraví to.

Jenomže nestačil ani vznést prosbu, když se po dobré půl hodině znovu objevil majordom, který ho přišel o všem informovat.

„Neunikl mi váš doprovod, o něj i o koně je postaráno. A vikomt už je na cestě sem.“

Oliver místo poděkování přikývl a sledoval mladičkou služebnou, která proklouzla přes práh a na stůl pokládala sendviče, sladké zákusky, ovoce i víno. Měl pořádnou žízeň, ale raději počká, až všichni odejdou, aby se neztrapnil, jak do sebe lije jednu sklenku za druhou.

Jak se pohnul, zahlédl se v odrazu okna. Vyděsilo ho, jak vypadá. Nestačil se však upravit, protože bě-

hem chvíle vstoupil do místnosti Henry a vzápětí sama hraběnka Ruthvenová.

Oliver překvapeně polkl. Věnovala mu pohled, který ho ubezpečil o tom, jak nedostatečně je upravený a za jak nevhodné to teta považuje. Sama byla přítom dokonalost sama, pomyslel si Oliver bez sarkastického tónu. Bylo jí určitě téměř padesát, ale stále měla vzpřímenou postavu, na obličejích sotva pár vrásek, a vzbuzovala dojem, jako by snad byla sama královna. Dokonce i kaštanové, místy prostríbřené vlasy vyzařovaly zvláštní jas a člověk váhal, zda by před ní neměl pokleknout.

Henry se postavil po bok Olivera a posadili se, až když tak učinila sama hraběnka.

„Takže ty jsi tedy můj synovec. Hm.“

Služebná jim nalila čaj a tiše se vzdálila.

Hraběnka Ruthvenová se natáhla pro šálek a opatrně z něj upila.

„Ano, tetičko, já...“

„*Tetičko*,“ odfrkla si posměšně a zakoulela očima přesně jako její majordom. Možná v ní sluha našel inspiraci, protože to vypadalo naprosto stejně.

„Celých třicet let jsi měl tetičku, na kterou sis jedinrát nevzpomněl. A když jsme měli možnost seznámit se během sezony, přemístil ses s rodiči na opačný konec sálu nebo jste se vyhýbali slavnostem, kam jsem byla pozvána i já.“

Oliver cítil, jak rudne.

„Já...“

„Ne, ne,“ zarazila ho. „To je pouhé konstatování, drahý synovče, nestojím o žádné prázdné výmluvy,“ dodala nekompromisně.

„Bylo komplikované vyhovět přání rodičů a...“

Hraběnka tleskla rukama a zavrtěla hlavou. „Mohl jsi přece jednat sám za sebe. Ale minulost zůstane minulostí. Nemá smysl do ní zabředávat.“

Oliver pohlédl na Henryho s naprosto výmluvnou prosbou. Těžko mu však mohl nepozorovaně poskytnout radu. Měli si domluvit signál. Na to úplně zapoměli! Henry byl v tomto ohledu k ničemu!

„Proč jsi přijel teď, po všech těch letech? A navíc tak... zanedbaný.“ Hraběnka ho znovu sjela pohledem a nesouhlasně přitom mlaskla.

„Omlouvám se, tetičko, neuvědomil jsem si, že po několikadenní cestě se na mém oblečení projeví jisté nedostatky. Mohu vás ubezpečit, že za jiných okolností dbám na dokonalý obraz rodu Russellů a...“

Hraběnka stěží potlačila úsměv. Otřela si koutky úst a pobaveně si dvojici před sebou prohlížela.

„Mohl bys mluvit přirozeně a nesnažit se na mě za každou cenu udělat dojem větnou skladbou?“

Oliver se prudce napřímil a nervózně pokýval hlavou.

„Jistě, já...“

„Možná bych to mohla říct za tebe, Oliver. Upřímně, jsem překvapená, že jsi dorazil až dva roky po Merrittově smrti. Jsi schopnější, než jsem si myslela. Čekala jsem, že se do svízelné situace, kterou ti přenechal, dostaneš mnohem dřív. Odolával jsi poměrně dlouho, ale všichni – celá společnost – ví, že ani při nejlepší snaze nemůžeš sám napravit, co Merritt způsobil. Takže nebudeme chodit kolem horké kaše a půjdeme rovnou k věci. Kolik potřebuješ, abys ty nepřijemné záležitosti urovnal, a jak mi tuto laskavost hodláš oplatit?“

Olivera její přímost šokovala. Představoval si tetu všelijak, ovšem na tuto podobu se vůbec nepřipravil. Ve skrytu duše se neodvažoval ani doufat, že jejich seznámení během prvních minut dojde tak daleko.

„Nemusíš pospíchat, času máme dost. Než se rozmyslíš, alespoň bys nás mohl představit,“ naklonila hlavu k Henrymu.

„Omlouvám se,“ vyhrkl Oliver a vzápětí se zamračil. Proč má pocit, že se před tetou chová jako malý kluk? Je přece dospělý a nenechá se její otevřeností rozladit. Od této chvíle to bude on, kdo rozhovor povede.

„Henry Foster, vikomt z Bransfordu,“ prohlásil, načež Henry vstal a uklonil se.

„Jen se zase posaďte, mladíku. Zнала jsem vaše rodiče, kdysi dávno,“ zavzpomínala. „Šťěstí, že aspoň vás napadlo se umýt. Měl by sis vzít ze svého přítele příklad, drahý synovče.“

Oliver opět zrudl. Rozhodl se tetinu poznámku přijít a začal vyjmenovávat, co všechno je nutné uhradit, aby se vymanil z nadcházejícího bankrotu.

„Desítky tisíc liber,“ konstatovala hraběnka a opět se napila čaje. Oliver viděl, jak jí za očima pracují myšlenky, jako by snad za pochodu vyčíslila nutné výdaje, o kterých hovořil.

„Jsem ochotná ti pomoci, ale jak jsem zmínila – něco za něco.“

Oliver by nejraději Henryho dloubl loktem do žeber. Proč se do jejich rozhovoru nevloží? Potřeboval každou drahocennou vteřinu, která by mu poskytla čas v kličkování.

„Jistě je ti známo, že ze svazku s mým zesnulým manželem nevzešly žádné děti. A jednou tohle všechno někdo musí zdědit. A byla bych raději, kdybys to byl ty, než aby se o majetek přihlásili příbuzní z bůhvíkolikátého kolene. Nebude to ovšem zadarmo. Musím tě nejdříve poznat, přesvědčit se, že takového rozhodnutí nebudu litovat. A hlavně je nutné, abys nedopadl stejně jako já.“

Oliverovi svítila naděje. Ne, že by tetu chtěl hned pohřbívat, ale... Jistě po manželovi zdědila vysoké jmění a tenhle dům nebyl k zahození. Rozhodně by se mu blýskalo na lepší časy. Někdy v daleké budoucnosti, pochopitelně.

„Kam tím směřujete, tetičko?“

„Podmínkou, abych ti pomohla a abys jednou zdědil můj majetek,“ obkreslila rukou celou místnost, „je pochopitelně jistý druh závazku.“

„Závazku?“ Oliver jí sice mohl připadat jako hlupák, když se tak naivně ptal, ale moc dobře vytušil, jaký závazek má teta na mysli. Chtěl se jen ujistit – vlastně se v duchu modlil, aby se pletl.

„Oženíš se, zplodíš zákonného dědice.“

Henry, který uskrával čaj, se nečekaně zakuckal. Oliver nebezpečně přimhouřil oči – Henry to jistě udělal proto, aby zakryl smích. Naklonil se k příteli a vši silou ho udeřil do zad.

„Je to lepší?“ zeptal se Oliver s notnou dávkou sarkasmu. Henry si vskutku užívá, jak ho tu teta dusí a vykresluje mu budoucnost v těch nejpříšernějších barvách.

„Nesmíš zůstat bez přímého dědice jako já. Musíš se oženit. Ještě letos,“ upřesnila lady Ruthvenová. „A pod mým dohledem. Nechci, aby se do toho vkládala tvoje matka.“

„Moje matka je v Brightonu. A proč by se do toho nemohla vložit?“

„Ponechme tento detail stranou. Takže zbývá odpověď na jedinou otázku, drahý Olivere. Přijímáš mé podmínky?“

Oliverovi se zúžilo hrdlo. I srdce mu bilo poněkud zběsile. Věděl, k čemu se zaváže, když vysloví souhlas. Měl však jinou možnost? Tetiny peníze ho vysekají z pořádné šlamastyky. A jednou... jednou by se stejně musel oženit, to bylo nutné si připustit. Tímhle aspoň zabije dvě mouchy jednou ranou a za pár měsíců může být po všem. S odvrácením bankrotu a příslibeným dědictvím po tetě jistě najde ženu, která jeho nabídku přijme. Pak ji odklidí pěkně na Pershore, kde jí vyhra-

dí několik pokojů (dva budou stačit), a bude si užívat života jako doposud. Všechny obavy se rozplynou, a on zase začne volně dýchat.

„Souhlasím. I když upřímně pořád nechápu, proč jste si zvolila právě tuhle podmínku.“

Vnímal, jak se na něj Henry užasle dívá. Sám se však nechtěl odtrhnout od přímého – a mírně vyzývavého – pohledu své tety. Uvidíme, kdo to déle vydrží, pomyslel si.

„Výborně,“ prohlásila hraběnka a v této malé hře očí nechala Olivera vyhrát. Odvrátila se od něj a potutelně se usmála. Muži, ti nikdy nepochopí, že ne každou vyhranou bitvu lze považovat za válečné vítězství. Tohle je zatím jedna z mnoha, kterou spolu svedou. A ona vyhraje v těch ostatních, kdy už Oliver nebude mít žádnou šanci.

„V tom případě jsme právě uzavřeli dohodu, Olive-re. Dám vám oběma připravit pokoje. Ty se dej hlavně do pořádku. Nechám také poslat pro krejčího. Už za necelý týden totiž pořádám ples, a ty musíš zazářit. Během toho večera si vybereš svou nastávající.“

S těmito slovy se zvedla a opustila salon.

Oliver nebyl se svatbou smířený, ačkoliv si to v prvních chvílích namlouval. V podstatě v něm narůstal vztek, když si připomínal rozhovor s tetou. Co ale mohl dělat? Odmítnout? Začít rozprodávat rodinné cennosti, jak už ho napadlo, když má konec svízeli na dosah ruky?

Jedno věděl naprosto jistě. Tak jako tak se teta rozhodla, že mu majetek odkáže. Její slova nepramenila z žádného chvilkového rozmaru, Russellové si pečlivě

promyšlejší i ty nejmenší krůčky. Pouze využila příležitosti, aby si s ním mohla pohrát, přinutí ho oženit se, a to určitě jen ve snaze zahnat nudu svého vdovství. Možná v tom je i část odplaty.

Čert aby ji vzal!

Jestli se mu chce mstít za krivdy minulosti, kterých se jí zřejmě dostalo od otce, ať je po jejím. Nenechá se však vmanipulovat do žádného svazku, který by se mu zcela protivil. Manželku si vybere sám, to bude jeho jediná podmínka. Bůhví, jakou *pěknou* nevěstu by mu ze zlomyslnosti zvolila.

Strávil v pokoji, který mu přidělila, už několik hodin. A samota ho začínala skličovat. Nejraději by vyrazil na obhlídku domu, poznal tetin vkus, jenomže to nebylo možné. Služebná dostala příkaz vyčistit mu oblečení, takže měl na sobě jen košili, v níž těžko mohl vyjít na chodbu.

Seděl na posteli, poklepával si prsty do svalnatých stehů a snažil se nakonec sám sebe přesvědčit, že s touto uzavřel dobrý obchod.

Zajímalo ho, proč nechtěla, aby se do svatby vkládala matka. Co se mezi nimi před lety přihodilo?

Když se na hodinách u krbu přetočila ručička na sedmou, konečně se objevila služebná s jeho ošacením. Ani jí nepoděkoval – netrpělivě vyčkával, až zase odejde, a on se bude moci obléknout.

„Paní hraběnka vám vzkazuje, že večere se podává o půl osmé. Očekává vás a vikomta Fostera v jídelně na minutu přesně.“

Na minutu přesně, opakoval si posměšně Oliver. Zřejmě mu tím chce dát na vědomí, že se jí bude muset podřídit v kdekaké maličkosti.

Přikývl, a jakmile byl hotov, vyrazil za Henrym, jehož pokoj byl až na konci chodby.

Zaklepal, a aniž by čekal na vyzvání, vstoupil.

Šokovalo ho, že Henry má mnohem lepší pokoj než on. Na stole dokonce stála mísa s ovocem, víno, brandy... Jemu nic takového nepřinesli!

„Ta tvoje teta je výtečná hostitelka,“ usmál se Henry a utrl si pár kuliček hroznového vína.

Oliver popadl do rukou celý hrozen a hltavě se do jídla pustil. Asi na něj nebyl pěkný pohled, ale vždyť od rána skoro nic nesnědl! A v salonu, během rozpravy s tetou, se mu sotva naskytla příležitost. Uměl si představit, jak by ho při tom kriticky pozorovala.

„Vypadá to, jako bys celou dobu hladověl. Já už spořádal čtyři sendviče,“ pokračoval Henry, kterému zatím nedocházelo, že Oliver mohl o jídle leda tak snít.

„Sklapni,“ ucedil Oliver s plnou pusou. Když spolkl poslední sousto, okamžitě se vrhl po jablku, se kterým se nakonec uvelebil do křesla a pátravě se rozhlížel. Ano, místnost dokonce byla vybavena i modernějšími kousky nábytku. Teta v podstatě Henryho nastěhovala do královské komnaty, zatímco pro něj měla pokoj... pro nevíтанé hosty. Určitě ji k tomu vedla škodolibost, protože jí došlo, že sem Oliver za přítelem zamíří, a naskytne se mu zajímavé porovnání.

„Vždyť jsem skoro nic neřekl!“ bránil se Henry. „Ale počkej – s tebou asi nezachází tak skvěle jako se mnou,“ došlo mu to konečně.

„Má mě v hrsti a moc dobře to ví. Užívá si to!“

„Není to tak zlé, když si uvědomíš, co tím získáš. Pokud se nechceš plahočit bídou, budeš muset něco skousnout.“

„Jako třeba ji?“ Oliver pohodil hlavou ke dveřím. Nejraději by z nich vyběhl a vydal se rovnou za Rosemary Ruthvenovou, aby jí sdělil, co přesně si o ní myslí a ať zapomene, že souhlasil s nějakou pochybnou dohodou.

Jenomže tím by si pod sebou podřezal větev.

Bože, nesnášel, když byl na někom závislý, když se musel chovat podle jeho pravidel. A tohle nebude na pár hodin či dnů. Teta ho bude držet v šachu do té doby, než naposledy vydechne. A při jeho smůle mu ani její duch nedopřeje klid.

„Třeba nebude tak strašná, až ji lépe poznáš. Dej tomu čas. Mluvili jste spolu poprvé, jakmile překročíte staré rány, najdete k sobě cestu.“

„Nejsem optimista. Jenom se podívej do mého pokoje, na můj prázdný stůl... Záměrně mě tím vytáčí!“

Oliver se zakousl do jablka a ušklíbl se. Bylo sice krásně červené, ale nakyslé – stejně jako teta.

Henry se nabádal ke krotkosti. Teď musí pečlivě volit slova, protože s každým pošouchnutím hrozilo, že Oliver vybuchne vzteky.

„Počkej za pár dní,“ uklidňoval ho.

„Vsadím se, že to bude horší. Ale jedno, jedno bude po mém. Nenechám ji mluvit do toho, koho si vezmu! Sám si vyberu manželku! Jen ať se opováží zmínit nějaké jméno! Jen ať se opováží!“